

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1875-08-10)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1875-08-10)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 119. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000046.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

[Trykt i Brevpapiret:]
H. von der Heyde
Hotel zum Weidenhof.
Hamburg. 10 Aug. 75.

Kjære Fader!

Jeg er idag vendt tilbage hertil efter et længere Ophold ved forskellige Nord- og Østersøbadesteder. Jeg havde ved Uagtsomhed paadraget mig en let Brystforkølelse, hvis Følger jeg ved en Luftforandring og ved Søbade søgte at blive kvit. Dette er ogsaa lykkedes. 120mig og jeg føler mig igjen i min fulde Friskhed. Desuden vilde jeg benytte Badestederne til at gjøre de nødvendige sociale og politiske Studier for en Række ligelydende Artikler, som jeg snarest tænker at offentliggjøre i Morgenbl. og hvorpaa jeg henleder Din specielle Opmærksomhed. Det var nemlig allerede ved tidligere Reiser faldet mig ind at man ved Badesteder har en lettere Adgang til Bekjendtskaber med de Samfundslag, som man i Byerne maa have særlige Anbefalinger eller særligt Held til at trænge ind i. Om Resultatet svarer til mine Forventninger maa nu Publikationen vise. Jeg benytter da Mellemrummet mellem disse mine Ferieudflugter og mine næste Arbeider til at skrive Dig til, og dette særligt nu da jeg i dette mit Brev agter at træffe Dispositioner for Fremtiden, som jeg i ethvert Tilfælde agtede at gjøre Dig bekjendt med og at ubede mig Din beredvillige Assistance ved.

Som Bemærkning instar omnium tør jeg vel forudskikke mindst den samme Interesse som Fader og som Menneske for mig som i de senere Aar hvor min Udvikling og min Virksomhed har taget den Retning, der saaatsige med denne min sidste Udenlandsreise er indtraadt i et nyt Stadium. Jeg holder ikke meget af at rekapitulere, men skal gjøre det her forat vi bedre kunne forstaa hinanden, Du i ethvert Fald mig.

Du vil erindre at min vaklende, noget „problematiske“ Ynglingeperiode paa en for alle Parter saa uventet og glædelig Maade blev afsluttet ved min Forlovelse paa Bornholm og senere følgende Emancipation fra Hjemmet, mit selvstændige Arbeide og endelige Giftermaal. Hvad den problematiske Periode angaar, saa anede hverken Du eller jeg, idetmindste ikke klart, at netop det Vaklende, det som saa let gav efter for Stemninger og Svingninger, at dette var Præliminarierne til den kommende Digter. Nu er Præliminarierne endt, Digteren er traadt ud i Livet, har faaet sine Fjender, sine Venner, sin „Stilling“, og staar nu, i en Alder hvor den dvaske danske Ungdom størstedels endnu ligger i Svøbet, som en slagfærdig, kampberedt Mand, hvis Betydning for Nationen, for en Fortsættelse af den danske Literatur ikke længer er et Tidsspørgsmaal. Dette er stærke Ord, men jeg formaar heldigvis at støtte dem med Realia. Min tidligere literaire Virksomhed er Dig jo bekendt. Den er naturligvis hverken fyldestgjørendes. 121for Dig eller mig. Dette forløbne Aars Arbeide har imidlertid frembragt en Digtsamling (som nu til Efteraaret udkommer hos Hegel) og som vil sætte mig op i Rang med de Første derhjemme. Her taler ikke jeg men mine Venner, og iblandt dem da særlig Dr. Brandes, der fornylig i det bekjendte engelske Tidsskrift er bleven kaldt Europas trediestørste Kritiker, en Udnævnelse baade Fjender og Venner maa underskrive. Dette er jo en Henviisning til noget Kommende, og jeg kan ikke forlange at Du skal acceptere mit blotte Ord, men jeg kan henvise til hvad der allerede foreligger og hvad Du rimeligvis allerede nu maa have læst, nemlig mit sidste Arbeide i det „19de Aarhd“: „Dædalus“. Denne lille Fortælling er grundmuret; den falder ikke.

Men denne Fortælling, min nye Digtsamling, den Roman, jeg har under Arbeide, mine spredte Digte, mine politiske Artikler, mine Illustrationer, de 7 Malerier, jeg under dette mit Ophold her i Udlandet har gjort færdig (og hvoraf nu et er indkjøbt for Hamborgs store Kunstmuseum) mine Reiser paa kryds og tvers i Nordtyskland, mine Studier af den seneste tyske Literatur, mine talrige Forbindelser med fremmede Familier, mine Æventyr og Farter baade af „lettere“ og mere substansiel Art — kort sagt et Liv, en Virksomhed, et Aars concentrerede Anstrengelse, hvortil ingen ung Mand i min Alder og af min Nation kan opvise Magen — Alt dette, som vil, skal og maa i de næstfølgende Aar bringe mig op paa den Høide, hvor jeg vil, vil naa op til, — Alt dette tilsammen har sprængt det Familieliv, som jeg for fire Aar siden grundede, og grundede paa en Idyl.

Lad os ikke debatere denne Sag baade med sine for mig store og for mig smertelige Sider. Den er et fait accompli; her er Intet at ændre, blot Noget at regulere og slaa fast. Jeg henvender mig til Dig som den ene Mand henvender sig til den anden. Dit eget Liv har muligvis ogsaa slige Svingninger at opvise; — jeg har arvet Din Energi, Din Arbeidsomhed, men maaske tillige ogsaa andre og mere farlige Egenskaber. Det gjælder da for mig om at faa de sidste Egenskaber til at gaa op i og svare Regning sammen med Arbeidsomheden. En Mand i vore Dage har kun een Pligt, overfor hvilken alle mulige Bibebredelser og Bihensyn standser, den Pligt at forvalte sit Pund og ikke slippe det af Hænderne førend Hænderne er blevens. 122kraftesløse. Dette vil jeg gjøre, og dertil vil jeg nu bede Dig om Din Assistance, idet jeg tillige vil erindre Dig om, at det er første Gang i en Række af Aar at jeg beder Dig om Noget.

Sagen vil vel allerede være Dig bekjendt: Jeg maa ophæve min Forbindelse med Vilhelmine. Jeg skylder hende, hende udelukkende Alt hvad jeg er bleven til, eller rettere jeg skylder hende det at Jeg har kunnet forvalte mit Arvegods fra Dig og ikke er blevet en af disse characterløse „Muligheder“ hvoraf det nu vrimler derhjemme. At det maatte gaa saaledes har hun og jeg allerede over Aar og Dag haft en Følelse af. Her er

ikke Tale om Bebreidelser mellem os. Hun kjender den uendelige Hengivenhed jeg nærer for hende, men hun veed tillige at et fortsat Samliv med mig er umuligt. Jeg vil gaa videre, jeg vil betro mig til Din Discretion som Mand af Ære og meddele Dig, hvad naturligvis foreløbig ikke kan meddeles nogen Anden, at hun, jeg kan gjerne sige tilskyndet af min Urolighed, min bestandige Optagenhed, min Hensynsløshed, har givet en ung Mand sit Hjerte, og at denne unge Mand foruden sin fuldkommen brave Character tillige i det kommende Aar vil være i en uafhængig for ikke at sige glimrende Stilling, der vil sikre hendes Fremtid, ja mere end sikre den.

Du seer at jeg springer de sædvanlige Mellemed over. Her er da virkelig hellerikke hverken Tid eller Leilighed til at opholde mig over hvad Indtryk denne vor Bestemmelse har gjort paa mig, hvorledes jeg er tilmode etc. Disse Reflexioner er forbi for mit Vedkommende, og jeg skal vide at beherske alle Recidiver. Overfor Dig, der som Læge kjender Livet og Menneskenes Skrøbelighed, behøver jeg ikke at frygte de Indvendinger, der maaske fra en anden Side ikke vilde udeblive. Indvendinger ville desuden være frugtesløse. I over Aar og Dag har min Hustru og jeg ikke levet sammen. Vi har allerede været klare over vor private Stilling længe; nu er der kun tilbage at klare den offentlig. Jeg veed at et sligt Skridt navnlig i smaa Forhold som derhjemme ikke vække en alt andet end smigrende Opmærksomhed. Men sligt er forbigaaende som Alt hvad der ikke har Rod i det Største og det Evigtvarende. Jeg for min Part skal vide at møde alt Kommende med denne de lykkeligt Udkaarnes rolige Selvfølelse. Jeg kjender min Gang igjennem Verden og veed at den kan blive til Hæder og Ære for mig saavel som for dem, der staar mig nær ogs. 123nærmest. Hvis jeg smertelig saarer disse mine Nærmeste nu, da veed jeg at jeg har Lægedom derfor i den Anseelse og det Ry, der skal udvikle sig af disse mine „Læreaar“. Quod fiat!

Jeg vil snart være hos Dig for at høre om Du kjender til de Formaliteter, der er at tage ved en slig Leilighed. Hvis ikke vil Viggo vel vide at give mig Besked. Jeg vil maaske ogsaa, saafremt Du endnu bliver staaende ved Dit Tilbud, benytte mig af Din pekuniaire Assistance. Meget vil naturligvis være at ordne. Mine Anstrengelser her i de nordtyske Byer vil i det kommende Aar i ethvert Fald sætte mig i Stand til kun at benytte Din Assistance som et Laan. Saa faa Forpligtelser som muligt, selv overfor Dig.

Og nu en hjertelig Hilsen fra
Din hengivne
Holger D.

Af de følgende Breve er nogle udaterede. Der er kun skrevet paa dem (med min Faders Haand, tror jeg) „75“.